

Arrest

nr. 97 976 van 27 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 29 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 oktober 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. DECALUWE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient een eerste asielaanvraag in op 21 januari 2011.

1.2. Op 26 april 2012 beslist het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de erkenning van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij arrest nr. X van 18 september 2012 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.4. Op 24 september 2012 levert de gemachtigde van de bevoegde Staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten af (bijlage 13quinquies).

1.5. Verzoeker dient een tweede asielaanvraag in op 25 oktober 2012.

1.6. Op 30 oktober 2012 besluit de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering tot in overwegingname van deze asielaanvraag (bijlage 13quater).

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…) Overwegende dat

de genaamde / de persoon die verklaart te heten P.M.J.A.

geboren te (…)

van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn : Bangladesh

die een asielaanvraag heeft ingediend op (2)

Overwegende dat de betrokkene op 21.01.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 20.09.2012 werd afgesloten met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' vanwege de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); overwegende dat de betrokkene op 25.10.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet is teruggekeerd naar zijn land van herkomst; overwegende dat de betrokkene een krantenartikel dd. 24.09.2012, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag een krantenartikel naar voren bracht en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat 'het door verzoeker neergelegde krantenartikel geen bewijswaarde heeft, een krantenartikel in een originele krant is immers een bewijs dat een artikel gepubliceerd is maar geen bewijs van de erin vermelde feiten, een krantenartikel is geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een asielrelaas te herstellen; overwegende dat de betrokkene een FIR, dd. 13.05.2012,, naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat de betrokkene reeds de mogelijkheid had om dit document tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag naar voren te brengen; overwegende dat de betrokkene twee enveloppen naar voren brengt waarbij dient opgemerkt te worden dat eender wat met deze enveloppen kunnen zijn opgestuurd geweest; dat deze enveloppen enkel aantoon dat betrokkene een verzending op zijn naam heeft ontvangen maar nergens de inhoud van deze verzending uit blijkt ; overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn negatieve beslissing genomen door het CGVS in het kader van zijn asielprocedure zou te wijten zijn aan tolkproblemen waarbij dient opgemerkt te worden dat betrokkene zich op het einde van het verhoor akkoord verklaarde met het verhoorverslag en noch bij zijn verhoor bij het CGVS, noch bij de RVV melding maakte van dit vermeende probleem; overwegende dat de betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen,

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1, De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 27.09.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 7115 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.(…)”

2. Over de aard van de bestreden beslissing

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing, met name de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten, één beslissing betreft, die weliswaar verschillende componenten bevat, maar die in rechte één en ondeelbaar is. (cf. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoeker op *“schending van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; schending van het motiveringsbeginsel; schending van het redelijkheidsbeginsel”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“(…) Verzoeker legde ter ondersteuning van zijn asielaanvraag twee documenten voor. Ten eerste een krantenartikel dd. 24.09.2012 uit ‘The weekly Bamamala’, waarin staat dat het huis van verzoeker op 22.09.2012 in brand werd gestoken door leden van Awami League naar aanleiding van een zaak waarvan verzoeker valselijk beschuldigd werd. Ten tweede een FIR dd. 13.05.2012 waarin verzoeker valselijk beschuldigd wordt van moord. Beide documenten werden in oktober 2012 via DHL naar verzoeker opgestuurd vanuit Bangladesh, de desbetreffende enveloppes werden eveneens neergelegd door verzoeker.

** Omtrent het krantenartikel stelt DVZ dat verzoeker reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag een krantenartikel naar voren bracht en dat een krantenartikel geen bewijs vormt van de erin vermelde feiten.*

Nochtans is het krantenartikel dat verzoeker thans voorlegt een ander krantenartikel dan hetgeen hij voorlegde tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.

Thans gaat het om een krantenartikel dd. 24.09.2012 betreffende gebeurtenissen dd.

22.09.2012, hetgeen dus onbetwistbaar elementen zijn die dateren van na de afsluiting van de eerste asielaanvraag dd. 20.09.2012.

De stelling van DVZ dat het krantenartikel geen bewijs vormt van de erin vernielde feiten houdt reeds een beoordeling van de inhoud van dit document in, hetgeen nochtans niet tot de taak van DVZ behoort in het kader van de overwegingname van een asielaanvraag.

Verzoeker verwijst hiertoe naar een arrest van de Raad van State nr. 216.840 dd. 13.12.2011 (stuk 2), waarin meerbepaald wordt gesteld:

“In het bestreden arrest wordt terecht opgemerkt dat de bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingen toekent louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wai hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4, De Dienst Vreemdelingenzaken mag daarbij niet zelf oordelen of de ernstige aanwijzingen de aangevoerde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade kunnen gronden of niet. Indien hij vaststelt dat er nieuwe gegevens zijn die dergelijke ernstige aanwijzingen bevatten, wordt de aanvraag aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt. ”

“Zodoende neemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen impliciet maar zeker aan dat de verwerende partij een nieuwe asielaanvraag kan weigeren in aanmerking te nemen wanneer de nieuwe gegevens de beweerdde vrees voor vervolging of het beweerdde risico op ernstige schade niet kunnen gronden. Dergelijke appreciatie van de aangebrachte nieuwe gegevens kan evenwel niet gebeuren in de fase van het in overweging nemen van een nieuwe asielaanvraag. De Dienst Vreemdelingenzaken kan in die fase enkel vaststellen of er al dan niet nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet worden aangebracht en zijn bevoegdheid is hierdoor uitgeput. Door er van uit te gaan dat de minister of diens gemachtigde kan weigeren een nieuwe asielaanvraag in aanmerking te nemen wanneer het aangehaalde nieuwe element niet genoegzaam wordt bewezen door de aangebrachte stukken, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beperkte beoordelingsbevoegdheid van het bestuur miskend en zodoende artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden.”

** Omtrent de FIR stelt DVZ dat verzoeker deze reeds had naar voren kunnen brengen tijdens zijn eerste asielaanvraag.*

Hoewel deze FIR inderdaad reeds van 13.05.2012 dateert, heeft verzoeker er pas kennis van genomen na zijn eerste asielprocedure.

Dit wordt niet alleen aangetoond door de voorgelegde enveloppes, doch eveneens door het feit dat verzoeker het tijdens zijn eerste asielprocedure nooit heeft gehad over deze FIR.

→ Ten onrechte heeft de verwerende partij geoordeeld dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie (of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980). Hiermee heeft verwerende partij artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden, alsmede het motiveringsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. (...)

3.2. Aangezien uit verzoekers betoog blijkt dat hij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, bekijkt de Raad de opgeworpen schending van het motiveringsbeginsel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Dit artikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. (...)”

3.4. De Raad merkt op dat de bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekent, louter beperkt is tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

3.5. Uit artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet kan afgeleid worden dat de naar voren gebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet.

3.6. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8

november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag de volgende documenten had neergelegd:

- krantenartikel uit ‘The weekly Bamalama’ van 24 september 2012, waarvan verzoeker verklaart heeft dat zijn naam erin wordt vermeld; verzoeker heeft meer bepaald verklaard: *“Op 22 september 2012 werd betrokkene zijn huis in brand gestoken door leden van AL n.a.v. een zaak waarvan betrokkene valselijk beschuldigd werd”*;
- een First Information Report (FIR) van 13 mei 2012 + PV, waarvan verzoeker verklaard heeft dat hij hierin valselijk beschuldigd wordt van moord;
- 2 enveloppes van DHL waarmee bovenstaande documenten zouden zijn opgestuurd.

3.8. In de in punt 1.2. bedoelde beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geoordeeld dat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij Bangladesh zou hebben verlaten omwille van een valse rechtszaak en omwille van een probleem met de criminele groep rond J.A.H., een crimineel die banden heeft met Awami League. In het in punt 1.3. bedoelde arrest van de Raad werd deze zienswijze bekrachtigd. Het arrest stelt bovendien dat een door verzoeker neergelegd krantenartikel geen bewijswaarde heeft, daar dit slechts bewijst dat een artikel werd gepubliceerd, maar geen bewijs vormt van de erin vermelde feiten. Het arrest benadrukt voorts: *“Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt echter dat Bangladesh, mede door de corruptie die er geïnstitutionaliseerd is en schaamteloos wordt toegepast in elke private en publieke instelling, bulkt van de frauduleuze documenten. Van alle soorten documenten waaronder identiteits- en reisdocumenten maar ook juridische documenten, kunnen vervalste exemplaren gemaakt worden waarvan de kwaliteit varieert in functie van de prijs. Het gerecht is één van de meest corrupte factoren in Bangladesh waarbij valse gerechtszaken, valse verdichten en valse uitvoeringsbevelen schering en inslag zijn. Migratienetwerken ten behoeve van potentiële emigranten en corrupte milieus bij het gerecht werken zeer nauw samen. Zo bleek uit een steekproef bij honderden gerechtelijke documenten door asielzoekers neergelegd in Australië dat geen enkel document authentiek was”*.

3.9. Gelet op het gestelde in punt 3.8. acht de Raad het geen schending van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, noch van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur, dat de verwerende partij, wanneer verzoeker ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag opnieuw een krantenartikel voorlegt, dit niet beschouwt als een nieuw element door in se, verwijzend naar de beoordeling van de bewijswaarde van een krantenartikel in de eerste asielaanvraag, te stellen dat het geen bewijswaarde heeft. De gedane beoordeling betreft geen inhoudelijke beoordeling, doch slechts een beoordeling van de bewijswaarde van het krantenartikel. Aan de hand van eerdere beslissingen kan onderzocht worden of de nieuwe elementen blij kunnen geven van aanwijzingen van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade (RvS 3 november 2009, nr. 4987 (c)).

3.10. Voor wat betreft het voorgelegde FIR ontkent verzoeker niet dat dit reeds van 13 mei 2012 dateert. Verzoekers eerste asielaanvraag werd afgesloten door het in punt 1.3. bedoelde arrest van de Raad. Blijkens dit arrest heeft de terechtzitting plaatsgegrepen op 29 augustus 2012. Door louter voor te houden dat dit stuk zat in enveloppes die hem opgestuurd werden na de afhandeling van de eerste asielaanvraag toont verzoeker niet aan dat het stuk betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van een eerdere asielaanvraag (cf. RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Verzoeker hecht veel belang aan deze enveloppes, maar zoals de bestreden beslissing terecht stelt is het zo *“dat deze enveloppen enkel aanto(nen) dat betrokkene een verzending op zijn naam heeft ontvangen maar (dat) nergens de inhoud van deze verzending uit blijkt”*. Het feit dat verzoeker *“het nooit heeft gehad”* over deze FIR tijdens zijn eerste asielprocedure toont niet aan dat hij het stuk niet al eerder in zijn bezit had en het derhalve tijdens de eerste asielprocedure had kunnen neerleggen, maar verzuimd heeft dit te doen.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA